

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN-JOSÉ FRAPPA

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

"Όταν τόν παρακάλεσα να μ'ας διηγηθῆ καμμιά ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὁ λοχαγὸς Ντυρέτ φάνηκε πρόθυμος νὰ μ'ας εὐχαριστήσῃ κι' ἄρχισε ἀμέσως :

— Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1916, μ'ας εἶπε, ἦμουνα στὴν Καμπανία, στὸ χωριὸ Βαρμουλέν, μαζὺ μὲ τὸν ταγματάρχη Λαρέν. Εἶχαμε ἐγκατασταθεῖ οἱ δύο μ'ας σ' ἓνα παλιὸ σπίτι τοῦ χωριοῦ. Κοντὰ σ' αὐτὸ περνοῦσε ὁ μεγάλος δρόμος ποὺ πηγαίνει ἀπὸ τὸ Σὸμ—Τούρμπ στὸ Βίλιεϋ—Τούρμπ, ποὺ οἱ Γερμανοὶ μ'ας τὸν βομβαρδίζανε ταχτικά.

Μὰ βραδὺ τὸ καλοκαίρι τοῦ αὐτοῦ εἶχαμε δουλειὰ πολὺ. Ἡ ὄρα ἦταν πολὺ προχωρημένη, εἶχαμε ὅμως ἄκόμα κἀνὶ ἀναφορὴ νὰ κάνουμε καὶ νι' αὐτὸ ἀπορασίσαμε νὰ μὴν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε, ἀλλὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν ἐργασία μ'ας. Ἐπισπεσε μονάχοι μ'ας στὸ σπίτι αὐτὸ ποὺχαμε ἐγκατασταθεῖ, καὶ εἶχε χτυπήσει ἔντεκα. Σιγὴ νεκρὴ κι' βασιλευς στὸ χωριό. Ὁ βομβαρδισμὸς εἶχε σταματήσει ἐδῶ καὶ κάμποση ὥρα, καὶ ὅλος ὁ κόσμος κοιμώταν ἤσυχο.

"Ἄξασνα, ὁ ταγματάρχης Λαρέν σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του, ἀνοίξε τὸ παράθυρο, ἔσκυψε κατὰ ἔξω καὶ φώναξε στὸ σκοτάδι :

— Ποιὸς μὲ φωνάζει ;

Καμμιά ἀπάντησι δὲν τὸν ἀκούσα νὰ λάβῃ. Καὶ δευτέρη φορά, ὁ ταγματάρχης Λαρέν, ψάχνοντας ἐπίμονα μὲ τὸ μάτια του τὸ πυκνὸ σκοτάδι, φώναξε, περὶ δυνατό ἀκόμα :

— Ποιὸς μὲ φωνάζει ;

'Ἀλλὰ καὶ πάλι καμμιά ἀπάντησι δὲν ἐτάραξε τὴ σιγαλιὰ τῆς καλοκαιριαντικῆς νύχτας. Ὁ ταγματάρχης μου ἔκλεισε τότε τὸ παράθυρο κι' ἤρθε καὶ κἀθήσε ἀντικρὺ μου, ἔκει πού καθότανε καὶ πρώτα :

— Παράξενο εἶνε, μοῦ εἶπε μόλις κἀθήσε. Μοῦ φάνηκε πὸς ἀνίστα νὰ μὲ φωνάζουνε ἀπέξω. Ἐσὺ δὲν ἀκουσες τίποτα ;

— Ὅχι ταγματάρχα μου !

— Περίογο... Ἄς εἶνε δικες... Ἄν ἦτανε κανεῖς, θά ἔσαν φωνάζει πάλι. Ἐμπρὸς λοιπόν, τὴ δουλειὰ μ'ας τώρα; Ποῦ εἴγαμε μείνει ;

Ὁ Λαρέν ἤρε τὴν πένα του στὸ γέοι, μὰ σχεδὸν ἀμέσως, σηκώθηκε πάλι :

— Αὐτὴ τὴ φορά, μοῦ εἶπε, δὲν μπορεῖ ν'ἔχω λάθος. Ἀκούω καθαρὰ νὰ φωνάζουνε τὸνομά μου...

Πῆγε πάλι στὸ παράθυρο, τάνοιξε, καὶ ρώτησε :

— Ποιὸς εἶνε ; Τί μὲ θέλει ;

'Εγὼ δὲν ἀκούσα καμμιά ἀπάντησι. Αὐτὸς ὅμως κἀνὶ φαίνεται πὸς ἀκουσε νὰ τοῦ λένε, γιὰ τὸν ἀκούσα νὰ ρωτήσῃ :

— Αἶ, νῆρθω νοήγορα :

Καμμιά φωνὴ δὲν ἀκούστηκε πάλι ἀπέξω, μὰ ὁ Λαρέν φαίνεται πὸς κἀνὶ εἶχε ἀκούσει...

— Ναι, καλὰ. Ἐρχομαί ἀμέσως, φώναξε ὁ Λαρέν. Μὰ ποιὸς μὲ θέλει ; τί νὰ κάνω ; Μὰ πὲς μου λοιπόν, χραιστιανὲ μου... αἶ, τί ;... Νῆρθω ἔκει ; Καλὰ... Ἐρχομαί... Τώρα, κατεβαίνω...

"Ἐκλεισε νευρική τὸ παράθυρο καὶ γυρίζοντας σὲ μένα, μοῦλε :

— Φαίνεται πὸς εἶνε μακρὰ αὐτὸς ποὺ φωνάζει, γιὰ τὸ δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω καθαρὰ τί μοῦ λέει. Μὰ γιὰ τὸ δὲν ἔρχεται περὶ κοντὰ ; Ποιὸς ἄνε, ποιὸς νὰ τὸν στέλνῃ ἄραγε ; Τὸν ἀκουσες Ντυρέτ, τί μοῦλεγε ; «Κύριε ταγματάρχα, ἔλατε γρήγορα, ἔλατε νοήγορα.» Ὅλο αὐτὸ μοῦ φωνάζε. Μὰ δὲν τὸν ἀκουγες ἐσὺ; Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔλεγε. Ὅλο κι' αὐτὸ μοῦ φωνάζε.

'Εγὼ τὸν κῆρυγα κατὰπληκτος, γιὰ καμμιά φωνὴ δὲν εἶχαν ἀκούσει τ' ἑντά μου. Κι' ἔλανα μέσα μου μήπως ὁ ταγματάρχης μου εἶχε πᾶθει τίποτα. Γιάτ' ἦσαν ἀκόλυτος βέβαιος ὅτι κανένας ἄλλος δὲν εἶχε ταράξει τὴ μαύρη αὐτῆς νύχτας τὴ βορειὰ σιωπὴ.

Ὁ Λαρέν φῶρεσε τὴν κάσκα του καὶ ψιθύρισε :

— Ποιὸς νᾶν' αὐτὸς ποὺ μὲ γυροῖνε τέτοια ὄρα ! Μήπως μὲ θέλει ὁ γιατρος ; Μήπως μὲ θέλει ὁ συναγματάρχης ἡ κανένας ἄλλος ἀξιωματικὸς ; τέλος μίνταν, θά ἰδῶ. Δὲν ἔχω παρὰ νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ βρῶ τὸν ἀνθρώπο αὐτὸν ποὺ μὲ φωνάζει.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ ταγματάρχης ἔκανε νὰ φύγῃ. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆγαμε ν' ἀνοίξῃ τὴ πόρτα, γύρισε πῶς καὶ μοῦλε :

— Ἐλα κι' ἐσὺ μαζὺ μου. Γιατί νὰ μείνῃς μόνος σου ἐδῶ μέσα ; Ἴσως ἄλλοστε νὰ μὲ χραιστιαῖ καὶ τίποτα... Ἐλα καλύτερα μαζὺ μου...

Κατέβηκα τὴ σκάλα ἀπὸ πίσω του καὶ βγήκαμε μαζὺ στὸν δρόμο Σύννεφα κελώρια σκαπάζανε τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ σκοτάδι ἦτανε τέτοιο ποὺ δὲ διακρίναμε εἰτ' ἓνα μέτρο μπροστά μ'ας...

"Ἀναψα τὸ ηλεκτρικὸ φαναράκι ποῦχα στὴ τσέπη μου καὶ κῆ-

ταξα γύρω. Κοντὰ στὸ σπίτι μ'ας, δὲν ἦτανε κανένας...

— Ποῦ νᾶναι τώρα αὐτὸς ποὺ μὲ φώναξε ; μουρμούρισε ὁ ταγματάρχης.

Καὶ σὲ λίγο, φώναξε :

— Αἶ, αὐτὸς ποὺ μὲ φώναξεποῦ εἶνε ;

"Ἐνα μακρὸν μπουμπουνητὸ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησι ποὺλαβε ὁ ταγματάρχης Λαρέν. Καὶ ὅμως, αὐτὸς κἀνὶ θάχε ἀκούσει, γιὰ τὸν ἀκούσα νὰ φωνάζῃ.

— Ἀπὸ δῶ ; Καλὰ ἐρχομαί...

Κι' ὁ ταγματάρχης Λαρέν ἐξέκρινε γιὰ νὰ πᾶρ στὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὄποιο τοῦ φάνηκε πὸς ἐρχόταν ἡ μυστηριώδης αὐτῆς φωνῆ, ποὺ ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ μὴ τὴν ἀκούω. Πολὺ φοβισμένος τὸν ἀκολούθησα κι' ἐγὼ. Ἄν καὶ ἦτανε ζεστός ὁ ἀέρας τῆς καλοκαιριαντικῆς νύχτας, ἔτρεμα καὶ δὲν ἤθερα τί νὰ σκεφῶ γιὰ τὴ μυστηριώδη αὐτῆς φωνῆ. Προχωρήσαμε ἔτσι ὡς καμμιά ἑκατοστὴ βήματα, κι' ἔπειτα ὁ Λαρέν στάθηκε πάλι καὶ φώναξε στὸ σκοτάδι :

— Πιὺ εἶσαι ;... Μὰ δὲν ἀκούεις ! ποῦ εἶσαι ;

'Ἀφυγκράστηκα γιὰ ν' ἀκούσῃ, μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἀκουσε αὐτὴ τὴ φορὰ τίποτα. Γύρισε τότε σὲ μένα καὶ μοῦλε :

— Μὰ ἔφυγε ; Δὲν ἀκούει ; Τί ἔγινε ; Μήπως τὸν εἶδας ἐσὺ, Ντυρέτ ; Μήπως πέρασε ἀπὸ δῶ καὶ δὲν τὸν εἶδα ;

'Εγὼ, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησί μου, τοῦ εἶπα :

— Ὅχι, ταγματάρχα μου !

— Μὰ ὅτε κι' ἐγὼ, μοῦκανε τότε καὶ ὁ ταγματάρχης... Αἶ, ποῦ εἶσαι ! ἔσαν φωνάζει πάλι.

'Ἀλλὰ καμμιά ἀπάντησι δὲν μ'ας δόθηκε. Τὸ μόνο ποὺ ἀκούστηκε ἦταν ὁ ἀντίλαλος τῆς φωνῆς τοῦ ταγματάρχη, ποὺ μ'ας ἤρθε ἀπὸ τὸν τοῖχο τῆς γειτονικῆς ἐκκλησιᾶς. Κι' ἔπειτα ἀπλώθηκε πάλι γύρω μ'ας ἡ βορειὰ σιωπὴ τῆς μαύρης νύχτας...

— Μὰ τί ἔγινε κείνος ποὺ μὲ φώναξε ; Χάθηκε ; Καὶ τώρα, τί κάνουμε ; Ποῦ νὰ πάμε τώρα ; Μὰ μήπως μποροῦμε νὰ δοῦμε καὶ ὑποστά μ'ας. Στὸ συναγματάρχη δὲ βλέπω καθόλου φῶς...

Ὁ Λαρέν σταμάτησε μὰ στιγμὴ, κι' ἔπειτα εἶπε :

— Ἐτσι ποὺ τὰ καταφέρομε, Ντυρέτ, τὸ καλλίτερο ποῦχομα νὰ κάνουμε εἶνε νὰ πάμε στὸ σπίτι μ'ας καὶ νὰ πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε. Τί λές ἐσὺ, Ντυρέτ ;

Προτοῦ ὅμως ποσοφτώσω ν' ἀπαντήσω, ἔνας ἤχος βαρῶν καὶ ὑπόχωρος ἀντήχησε στὸν ἤσυχο ἀέρα τῆς νύχτας.

— Ὅβιδα ! φώναξε τοῦ Λαρέν.

Κι' ἀμέσως γιὰ νὰ προφυλαχτοῦμε, πέσαμε κι' οἱ δύο κάτω, καὶ μείναμε ξαπλωμένοι μὲ τὴν κοιλία στὸ χῶμα. Ἡ ὀβίδα ὅμως δὲν ἔπεσε καὶ πολὺ κοντὰ μ'ας. Εὐτυχῶς, ἡ ὀβίδα αὐτὴ πέρασε ἀπὸ πᾶν' ἀπ' τὰ κεφάλια μ'ας, καὶ... ποῦ νομίζετε

πὸς ἔπεσε ; Ἐπεσε ὡς ἑκατὸ γρόμμο ἀμέσως ἢ ἐκρηξῆς καὶ τῶκαμε σάχη...

Σὲ λίγο φάνηκε ἓνα ἀπόσπασμα Ζουάβων. Τρέχανε ἐδῶ κι' ἔκει γιὰ νὰ φυλαχτοῦνε, γιὰτ' εἶχανε τὴν ἰδέα πὸς εἶχε ἀρχίσει ὁ βομβαρδισμὸς καὶ πὸς θά πέφτανε κι' ἄλλες ὀβίδες στὸ χωριό. Ἄ-ἔξασνα, ἔνας ἀπ' αὐτοὺς φώναξε :

— Ἐπεσε στὸ σπίτι του ποῦμενε ὁ ταγματάρχης Λαρέν !

Πολλοὶ τότε ἀπ' αὐτοὺς, χωρὶς νὰ νοιαστοῦνε γιὰ τὴ δικὴ τους τὴν ἀσφάλεια, τρέξαν στὸ γκρεμισμένο σπίτι, μὲ τὴν ἰδέα πὸς ὁ ταγματάρχης θάταν μέσα στ' ἄν ἔπεσε ἡ ὀβίδα, καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως δὲν εἶχε σκοτωθεῖ κι' ὅτι θά μπορούσαν νὰ τὸν σώσουν. Ὁ Λαρέν ὅμως, μόλις τοῦς εἶδε, σηκώθηκε ἀπὸ χῶμα καὶ τοῦς σταμάτησε :

— Σταθῆτε παιδιά, μὴν τρέχετε, δὲν ἔχω τίποτα. Εἰμ' ἐδῶ, μαζὺ μὲ τὸ λοχαγὸ Ντυρέτ. Πηγαίντε νὰ φυλαχθῆτε...

Τρεῖς ἄλλες ὀβίδες πέσανε στὸ χωριό, κατὰ μονονικὰ διαλείμματα δύο λεπτῶν κι' ἔπειτα ὁ βομβαρδισμὸς σταμάτησε κι' οἱ χωρικοὶ γυροῖσανε σὰ σπίτια τους. Ὁ συναγματάρχης μ'ας, ποὺ βγήκε τότε γιὰ νὰ δῆ τί ζημιές εἶχανε γίνει στὸ χωριό, ἤρθε καὶ μ'ας συναχῆ, ἐμένα καὶ τὸν ταγματάρχη Λαρέν, γιὰ τὴ σωτηρία μ'ας. Μ'ας εἰπεῖπειτα νὰ πάμε νὰ περῶσουμε τὴ νύχτα στὸ σπίτι δοκουμένεαυτὸς.

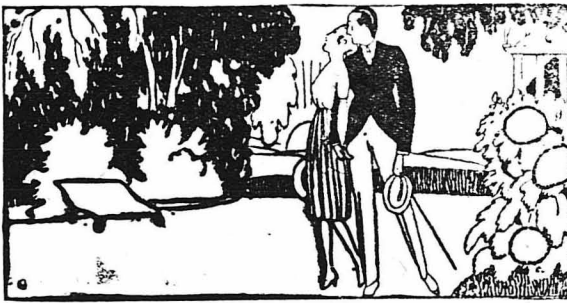
— Μὰ πὸς ἔτυχε τέτοια ὄρα, νὰ μὴν εἴσαστε στὸ σπίτι, ἀλλὰ νὰ εἴσαστε ἔξω, μὲ τὸ λοχαγὸ Ντυρέτ, ρώτησε μὰ στιγμὴ ὁ συναγματάρχης τὸ Λαρέν.

Ὁ ταγματάρχης μου δίστασε λίγο ν' ἀπαντήσῃ, μὰ σχεδὸν ἀμέσως εἶπε :

— Μόλις τελειώσαμε τὴ δουλειὰ μ'ας, κύριε συναγματάρχα,

Σὲ λίγο φάνηκε ἓνα ἀπόσπασμα Ζουάβων.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

- Στη Ρωσία εκδίδονται 900 εφημερίδες.
- Αναλόγως δηλαδή του πληθυσμού, ήμεις τούς περνάμε κατά πολύ. 'Αλλά μονάχα τούς Ρώσους περνούμε ; Βγάζει και κανένας άλλος τόπος περισσότερες εφημερίδες από την 'Ελλάδα ;
- Στη χώρα του Σιάμ κ'ίθε πιστωτής μπορεί, να μεταχειρίζεται ως... δούλο το χρώσθη του, έως ότου του εξωφλήση το χρέος. Γίνεται δα αυτό όχι μόνον μεταξύ ξένων, αλλά και μεταξύ συγγενών !
- 'Η 'Ισπανική σημαία με το κόκκινο και κίτρινο χρώμα της, είνε ή πιό αρχαία απ' όλες τις σημαίες τών ευρωπαϊκών κρατών. Χρησιμοποιήθηκε ως έμβλημα του 'Ισπανικού Κράτους τό 1785. 'Η τριχρωμή Γαλλική σημαία χρονολογείται απ' τό 1795. 'Η κόκκινη 'Αγγλική σημαία με τις άσπρες ρίγες χρησιμοποιήθηκε υπό τών 'Αγγλων τό 1801. 'Η 'Ιταλική τό 1848. 'Η Αυστριακή τό 1867, και ή Γερμανική τό 1871.
- Μήκους 101 μιλίων είνε αι ύπόγειοι σιδηροδρομικές γραμμές του Λονδίνου. Για την κατασκευήν δέ κάθε μιλίου έδαπανήθησαν 1 000.000 λίρες.
- Κάθε άνθρωπος τρώει κάθε χρόνο τροφήν βάρους ενός τόννου. 'Ο πληθυσμός του Λονδίνου καταναλάσκει κάθε εβδομάδα τρωφές βάρους... 50000 τόννων.
- Σύμφωνα με μίαν στατιστικήν ενός 'Αγγλου, κάθε άνθρωπος 50 ετών εργάσθηκε κατά μέσον όρον 6 500 ημέρας, κοιμήθηκε 6000... ημέρες, διασκεδάσε 4000 ημέρες, περπάτησε 12000 μίλια, ήταν άρρωστος 500 ημέρες, κατεβρόχχισσε 15000 δάκδες κρῆας και 4000 δάκδες ψάρια, αύτα και τυρί. Ρουφήσε... 7000 γαλιόνα διαφόρων ποτών !.
- Στη Νέα 'Υόρκη δυο τυφλοί ζητιάνοι βρίσκονται στην ίδια γωνία της όης λεωφόρου και ζητάνε έλεημοσύνη επί 45 χρόνια συνεχώς !.
- Ξέρετε πόσο ζύγιζε μία μεγάλη φάλαινα της Γροιλανδίας πρό άρκετών χρόνων, όταν ύπ'ήρχαν τέτοιες φάλαινες ; 'Ο φυσιοδίφης Νίλσον, βεβαίωι ότι έζύγιζε 100 τόννους. Δηλαδή τό βάρος μιάς τέτοιας φάλαινας ήταν ίσο με τό βάρος 80 έλεφάντων ή με τό βάρος 400 βοδιών ! Σήμερα όμως τόσο πελώριες φάλαινες δέν ύπάρχουν πλέον. Θεωρείται δέ ως μεγάλη φάλαινα ή έχουσα μήκος 70 ποδών. Τέλος για να λάβη κανείς σαφή ιδέαν τών διαστάσεων της πάλαι ποτέ τεραστίας φαλαίνης φθάνε να μάθη ότι, ένας τόννος λαδιού έξήγεται μόνον απ'τή γλώσσα της !
- 'Όταν ξεραγήη τό ήραιστειον Χονολουλού του όρους Μάουνα Λάα εις την Νότιον 'Αμερικην εκάλυψε με την λάβαν του πούχε πάχος 40 ποδών, έκτισαν τριάντα χιλιόμετρων !
- Τα φραιότερα και περισσότερα τριαντάφυλλα του κόσμου τά παράγει ή ανατολική Ρωμυλία.
- Στην 'Αμερική εκδίδεται μία εφημερίς, ή όποια διευθύνεται, γράφεται και τυπώνεται μόνον από γυναίκες.
- Οι γεννήσεις σ' όλη την Γην άνέρχονται εις 36.792.000, κάθε χρόνο, 100 800 κάθε μέρα, 4 300 κάθε ώρα, 70 κάθε λεπτόν και 1... κάθε δευτερόλεπτο.
- Σ' όλη τη Γη ύπάρχουν 386.000 είδη ζώων και 2.000.000 είδη εντόμων.
- Κατά την διάρκεια της βιβαίας της Βικτωρίας, στην 'Αγγλία κρημάστηκαν 25 γυναίκες !
- Εις τό Βερολίνον, ύπάρχουν 20 συναγωγαι και εις ναός του Βούδα.

βγήκαμε έξω, για να κάνουμε μία μικρή βολτα και να πάρουμε τόν αέρα μας. Κι' αυτό μάς έβασσε και τών δυο τη ζωή.

Αργότερα όμως, ό Λίχτεν με πήρε κατά μέρος και μου ειπε σιγά-σιγά σ' αυί :

- Κατάλαβες τώρα τι ήταν ή μυστηριώδης αυή φωνή που άκουγα με με φωνάζη κι' εσύ δέν την άκουγες καθόλου ; 'Ητανε μία από τις μυστηριώδεις αυές δυνάμεις που σχεδόν όλοι οι στρατιωτικοί πιστεύουν ότι προστατεύουν έκείνους που πολεμούν για την πατριδα... Τι καλά όμως που σέ πήρα κι' εμένα μαζί μου. Χάρης σ' αυή την έμπνευσή μου, σ'αυτοσρα, χωρίς να έξωσ τη ζωή...

Κι'ό λοχαγός Νεργέτ τελείωσε τη διήγησι του μ'αυτά τά λόγια :

- Αν άκούστετε ποτέ καμιά παρουμενα μυστηριώδη ιστορία, μη φανητε άπιστικοι. Πολλοί απ' τούς στρατιώτες μας διηγούνται τέτοιες παράξνες ιστορίες. Και να ξερετε, παιδιά, πως είν' όλες αληθινές...

Μετφρ. Γ. Σταθοπούλου

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΤΥΠΟΝ

Μία Παρισινή φάρσα

Να μία φάρσα που την συνιστώμεν θερμώς σε κάθε έλληνα χασιμέρην και που έγινε τελευταίως σοδ Παριός :

Κάποιος άστειος έδημοσίευσε σε μία από τις μεγαλύτερες παρισινές εφημερίδες τις εξής δύο άγγελίες :

«Κύριος ευκατάστατος ζητεί εις γάμον κυρίαν χωρίς περιουσίαν».

Και παρακάτω :

«Κυρία πλουσία ζητεί να υπανδρευθῆ συμπαθή κύριον».

'Εννοείται ότι οι άπαντήσεις έπασαν βροχή. 'Ο φαρσέρ έλαβα κάπου εξακόσιες επιστολές και άπάντησε ό άθεόφοβος σ' όλες ως εξής :

«Παρακαλείσθε να εφρεθίτε την τάδε ήμέρα και ώρα στην πλατεία Ν... και να φορείται για διακριτικό σμυιεο, ένα άσπρο λουλουδι στή μπουμπουνιέρα σας ή μηρός σιδ στήθος».

Την όρισμένη ήμέρα και ώρα πεντακόσιοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες ελχαν συναχθῆ στην πλατεία Ν... Και ό άθλιος φαρσέρ τούς παρακολουθούσε γελώντας με την καρδιά του. Τέλος σα φαρσέρ που ήταν ειδοποιεί στον πλησιέστερο αστυνομικό σταθμό ότι ελχαν συναθροισθῆ στην πλατεία Ν... τά μέλη μιάς μυστικής εταιρίας, κατά πάσαν πιθανότητα μολοσβερικῆς, με λευκό άνθος σιδ στήθος και με... μαύρους ασφαλώς σκοπούς.

'Η αστυνομία έσπευσε επί τόπου και κατόρθωσε μετά πολλά ν' ανακαλύψη την φάρσα, όχι όμως και τον φαρσέρ που τότε στρίψαι εκκαίρωσ.

'Η διάγνωση του χρακτιήρος δια τών δονήσεων

'Ολοι γνωρίζομεν ότι ύπάρχει σχέση μεταξύ χειρός και έγμέφλου και ότι ή σχέση αυή άποτελεί την βάση της Γραφολογίας, της έπιστήμης δηλαδή που κρίνει τον χαρακτήρα του άνθρώπου από τό γράψιμό του. 'Η έπιστήμη αυή εκαιμε τελευταίως και νέαν σπουδαιαν πρόοδον. Κατορθώναι να ανακαλύπτει τον χαρακτήρα του άνθρώπου από τας δονήσεις της χειρός.

Φαίνεται δηλαδή ότι όχι μόνον τό γράψιμο αλλά κι' οι δονήσεις της χειρός έχουν άμσον σχέσηιν με την ψυχικήν κατάστασιν του άτομου. Τό χέρι που γράφει οδηγείται όχι μόνο από τόν εγκέφαλον, αλλά κι' από όλοκληρον τό νευρικόν σύστημα καθώς και από τόν ρυθμόν της κυκλοφορίας του αίματος. 'Ενας γεροναός καθηγητής λοιπόν, κατεσκευασε τελευταίως ένα θανυσμόμηχανημα διά του όποιου είνε δυνατή ή εξακριβώσις του χαρακτήρος του άτομου διά του ηλεκτρομαγνητισμού.

Πώς κατορθώνεται αυτό ; Δια της εξακριβώσεως τών δονήσεων τών νευρων και τών μύωνων : 'Ορισμένη δηλαδή ψυχική κατάστασις παράγει όρισμένας δονήσεις. Τό προς εξέτασιν λοιπόν άτομον τοποθετεί την παλάμη του επάνω σ' ένα τύμπανον με λεπτήν μεμβράνην, τό «τύμπανον της επαφής» όπως τό λένε, τό όποιο είνε γεμισμένο με υδράργυρον και προικισμένο με εξαιρετικήν ευαισθησίαν, ώστε να σημειώνη και τις παραμικρότερες δονήσεις.

Αι δονήσεις αυται ζωγραφίζονται κατόπιν δι' ειδικού μηχανήματος και αναγινώσκονται ή έννοια των, ακριβώς όπως συμβαίνει με μία σελίδα γραφής.

'Ετσι εξακριβούται ή ψυχική κατάστασις, άκόμη δέ και ό χαρακτήρ του άνθρώπου.

Και κατι άκόμη σχετικόν : Τό δεξι χέρι έχει διαφορετικὰς δονήσεις από τό άριστερό.

'Η χειραψία

Σιγά-σιγά ή χειραψία αρχίζει να καταργείται σ'όλο τον κόσμο. Οι φασίσται χαιρετούν σηκώνοντας ψηλά τό χέρι, όπως οι αρχαίοι ρωμαίοι, οι δέ άμερικανοί έχουν και πινακίδες άκόμη σιδ γραφεία τους με τις όποιες ειδοποιούν ότι «άπαγορευεται ή χειραψία».

Οι ψυχολόγοι απέδειξαν πειά ότι ή χειραψία είνε επιβλαβής και πρώτοι οι άμερικανοί - οι μεγαλύτεροι φίλοι της χειραψίας - κατήργησαν τό σφίξιμο του χεριού τό περιττό και άνθυγιεινό.

'Η χειραψία είνε νέα συνήθεια, εγενικευθη δέ μετά την γαλλική επανάστασι. Σε παλιότερες έποχές οι κατόρθοι δέν ελχον τό δικαίωμα να σφίξουν τό χέρι τών άνοτερων των, όπως λόγου χάριν οι ύπερβαί των κυρίων των. 'Η κατάχρησις της χειραψίας έγινε τελευταίως άφορμή να γραφούν από τούς επιστήμονας σοβαρά άρθρα και μελέται εναντίον της. Ουδέν επικινδυνώδεστερον της συνήθειας αυτης λέγουν οι Ιατροί και έχουν δικηο. Πόσα ζωομένα χέρια και ακάθαρτα χέρια εργατιών και χέρια άρρωστα άκόμη δέν σφρίζαν τά λεπτά κι' άρωματισμένα χεράκια μιάς κοσμικής δεσποινίδος !

... 'Η κακή αυή συνήθεια έπρεπε να καταργηθῆ. Προτιμώτερον θα ήτο να τυχίζομεν οι άνθρωποι τις μύτες τους εις σημειον χαιρετισμού όπως οι άγριοι του Νιάμ-Νιάμ, παρά να σφίγγουν τά χέρια τους, γράφει κάποιος 'Αμερικανός γιατρος. Και έχει δικηο. Φαντασθήτε τι τραβούν έκείνοι που χαιρετούν πολλούς ανθρώπους ήμωραστές τώρα τό καλοκαίρι, οι πολιτικοί και οι κοσμικοί κύριοι !.

Με τι θα άντικαταστήσουν όμως την χειραψίαν ; Οι 'Αμερικανοί δέν τό έβασαν άκόμη τό ζήτημα. 'Εχουν όμως την γνώμην ότι οι άνθρωποι ήμωραούν να ζήσουν και χωρίς να σφίγγομεν τόσο συχνά τά χέρια τους, ανταλλάσσοντες έναν άλλο χαιρετισμό, χωρίς... προστριβάς, βγάζοντας απλώσ τό μαπέλλο ή κλείνοντας ελαφρώσ τό κεφάλι.